

מתוך העֶרֶשׁ, עַד אֵין קֵץ תְּנוּעַ

וולט ויטמן

מתוך העֶרֶשׁ, עַד אֵין קֵץ תְּנוּעַ;
מתוך גֵּרֹן הַלְלָגָן, הַכֶּרֶךְ עֶרֶב-הַנֶּגֶן;
מתוך תְּצוֹת-הַלִּילָה בִּירַח הַתְּשִׁיעִי,
עַל פְּנֵי הַחִילּוֹת הַעֲקָרִים וְהַשְׂדוֹת מִהֶלְאָה, מְקוֹם שֶׁם הַיֶּלֶד, נוֹטֵשׁ אֶת מִשְׁתּוֹ
בְּנֶד יְחִידִי גְלוּי-רֹאשׁ, יָחַף.

בַּמִּוֶּרֶד מֵעַם הַלַּת-הַיּוֹי הַמְזֻזָּפֶת,
בַּמַּעֲלָה מֵעַם מִשְׁחַק-הַמִּסְתוּרִין שֶׁבְּצִלָּלִים מִשְׁתַּרְגִּים וּמִתַּפְתָּלִים כְּמוֹ חַיִּים;
מתוך חֲלָקוֹת הַחוֹתִים וְהָאֲכַמְנִיּוֹת;
מתוך זִכְרוֹנוֹת בְּעוֹף אֲשֶׁר זָמַר לִי,
מתוך זִכְרוֹנוֹת בָּךְ, אֵחַ נוֹגֵה, מִתּוֹךְ עֲלִיּוֹת-הַקּוֹל וִירִידוֹת-הַקּוֹל הָאֵלֶּה הַנִּצְעוֹת,
אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי

מִתַּחַת לְאוֹתוֹ חֲצִי-יָרֵחַ כְּתָם, בּוֹשֵׁשׁ לַעֲלוֹת וְהוּא צָבָה כְּבֶדְמַעוֹת;
מִתּוֹךְ אוֹתָם צְלִילֵי-רֹאשִׁית שֶׁל כְּסוּפִים וְאַהֲבָה שֶׁם בְּעֶרְפֶּל,
מִתּוֹךְ אֶלֶף הַמַּעֲנוֹת בְּלִבִּי, לְעוֹלָם לֹא יִחַדְּלוּ;
מִתּוֹךְ רִבְבוֹת הַמָּלִים, מֵאֵז הַקִּיצוֹ,
מִתּוֹךְ הַמָּלָה הַאֲדִירָה וְהַעֲרֵבָה מְכֻלָּה,
מִתּוֹךְ כְּגוֹן אֵלֶּה, הַנִּנְעָרוֹת כְּעַת וְשָׁבוֹת וּפּוֹקְדוֹת אֶת מְקוֹם-הַמַּחֲנוֹה,
כְּעֶדֶר צִפּוֹרִים מְצִיצוֹת, מְתְרוֹמָמוֹת, אוֹ חוֹלְפוֹת מַעַל לְרֹאשׁ,
נִשְׁאָאוֹת הַלּוּם, בְּטָרֶם יִחַמַּק הַכֹּל מִמֶּנִּי, בַּחֲפוּזוֹן –
גָּבֵר, אֵף בְּעַר קֶטֶן שׁוֹב עַל פִּי הַדְּמָעוֹת הָאֵלֶּה,
מְטִיל עֲצָמֵי עַל הַחוֹל, שֶׁם פְּנֵי מוֹל הַגָּלִים,
אֲנִי, מְזַמֵּר הַמְּכַאֲבִים וְהַשְׁמָחוֹת, מֵאַחַד אֶת אֲשֶׁר בָּנָה וּבִבְּאָה,
נוֹטֵל כָּל הַקְּמִזִּים כָּלָם לְצֶרֶף שְׁמוּשֵׁי וּמַפְסָע מִהֵר אֶל מִהֶלְאָה לְאֵלֶּה,
אַחַד הַזִּכְרוֹנוֹת אֲשִׁירָה.

פּוֹמְנוֹק זֶה פַּעַם,
עַת בְּשֵׁם-הַלִּילָךְ בְּנֶדֶף בָּאוּרִי וְעֶשֶׂב הַיֶּרֶחַ הַחֲמִישִׁי צִמַּח –
וּבַמַּעֲלָה הַחוּף הַזֶּה, בְּתוֹךְ אֵלוֹ חוֹתִים,
שְׁנֵי אוֹרְחִים בְּגִי-נוֹצָה בָּאִים מֵאַלְבָּמָה, שְׁנֵים יָחַד,
הֵם וְקִנָּם, וְאַרְבַּע בִּיצִים בְּהִירוֹת-הַיֶּרֶק וּטְלוּאוֹת-הַחוּם,
יּוֹם יוֹם זְכֵר-הָעוֹף שֶׁם מְקֻרָב וְהִנֵּה וְהָלוֹם,

הַלְלָגָן – mocking-bird – עוֹף מַחֲקָה קוֹלוֹתֵיהֶם שֶׁל עוֹפוֹת אֲחֵרִים.

פּוֹמְנוֹק – הַשֵּׁם הַאינְדִּיאָנִי לְהָאִי הָאוֹרֹךְ, מְקוֹם הוֹלְדֵת ווִיטְמָן.

ויום ויום זו הנקבה רובצת על הנקן, דמומה, אורת-עינים,
ויום ויום אני, נצר סקרן, לא מתקרב, לעולם לא מפריעם,
זהיר ומציץ, קולט, מתרגם:

ורח! ורח! ורח!
שטף חף, השמש הגדול!
עד שאני נחמים, שנים יחד.

שנים יחד!
פחו צפונה, קרוחות, פחו צרומה, קרוחות,
לכן סבוא, היום, שחור סבוא, הלילה,
במולדת, או צמרחת נהרות ונהרים מן המולדת,
ושיר קל תמים ואל שים לב לזמים,
קל עוד אנו שנים יחד.

עד לפתע פתאום –
אולי נהרגה ובן-זוגה לא ידע –
יום אחד לפני הצהריים לא רבצה האם על הנקן,
ולא שבה אחר הצהריים,
ולא יקפה עוד הראות.

ומאז כל הקיץ בהמית-הים,
ובלילה תחת מלוא-הירח, ברגע מנג-האוויר,
מעל לגעש-הים הנחר,
או מרפרף יומם מעם חוף אל חוף,
ראיתי, שפעתי לפרוץ את הנשריד, את זכר-העוף,
את האורח הצרירי, הבא מאלבמה:

פחו! פחו! פחו!
פחו עלי, רוחות-הים, לארץ חוף סומנוק!
אחכה ואחכה, עד תסיחו את בתי-זוגי אלי.

כן, בהתנוצץ הכוכבים,
על קלשון המוט, המטרטף באזוב,
במעט בתוף הגלים המצליפים,
ישב הנוצר הבוחר, מפליא להדמיץ בת-עין.
אל בתי-זוגי קרא,
שפך הגיגים, אשר מכל האדם אני האחד אדעם.

כן, אחי, ידעתי:
אולי אין מי וולתי, אף אני כל צליל אציתי;
כי לא פעם אחת, מחליק במאפל למטה אל החוף,

חרישי, מתחמק מקרני-הירח, מתמזג בצללים,
 זוכר אף פעת את הדמיות העמומות, את ההדים, את הקולות והמראות למיניהם,
 את הזרועות הלבנות, המזדקרות ללא-יעף שם בתוך המשפדים —
 מהלך יחף, ילד, והרוח מסלסלת בשערי,
 הקשבתי רב קשב.

לבעבור שמר הקשבתי, לבעבור שיר, מתרגם פעת צליליך,
 הולך בעקבותיך. אחי:

לשף! לשף! לשף!
 נדמד בגל רעהו, מלשף הגל אחריי,
 ואחריי עוד גל מגפף וקלשף, דבקים זה גלם,
 אף אהובת-נפשי לא תלשף אותי, לא תלשף אותי.

מנפף וקלי הנרם, בושש לעלות,
 נחשל הוא — הו, אדמה: עמוס הוא אהבה, עמוס אהבה.

הו, בנחמ-רוחו מדחק הים אל הנפשה,
 באהבה, באהבה.

הו, לילה! אם לא את אהובת-נפשי אראה מרחפת שם מנגד בתוך המשפדים?
 מה זה דבר-מה שחור, אראה שם בתוך הלבן?

קול! קול! קול!
 קול אקרא אליה, אהובת-נפשי!
 גם וקול אסתנה קולי על פני הגלים —
 תלא תדעי, מי זה מה, מי מה,
 תלא תדעי, מי אני, אהובת נפשי.

נרם מנפף וקלוי!
 מה שלאי זה שחרחר דצחקך החום?
 הו, תלא זה הוא הגלם, אלים בתי-ווי?
 הו, נרם! אל נא עוד ממני תמנענה!

אנץ! אנץ! אנץ!
 קל אשר אפנה, הו! אדמה: זכלק קשיב לי את בתי-ווי, לו אף תפצת,
 שקמעם גטות אני, כי בקשמעם אראה אותה קל אשר אניס

הו, נוכבים עולים!
 אוילי תעלה אף זאת, אשר לה מה אמתא, תעלה עם אלה מקם.

הו, גרני! הו, גרון פרעיר!
 צלל קולך בחלל-האיר!
 דקע את היצר, את האדמה;
 מקשיבה אי-בנה לבעבור האוינה, תלא תמצא זאת, אשר לה מה אמתא.

הנצרות, הנצרות!
 צריחות כה, זמירות מלילה!
 זמירות קהילה הנמונה! זמירות המנה!
 זמירות תחת הנהגה הנפשה, הנחם, המתקצט!
 הו, תחת הנהגה הנפשה, מקום קום הוא צונח במעט אל תוף הים!
 הו, זמירות מרות-הנפש, בואשות!
 אה קס! לשח הקול!
 קס! קנה רק אהנה,
 ואף אמה עצר לי רגע, גם נחר המיו,
 פי אי-בנה, נדמה לי, שמעתי רעיתי עונה לי,
 וכה חלוש קול ענותה, עד אם אדם, אדם למען האזין,
 אה לא קליל אדם, פי בן אולי לא תבוא מיר.

הנה, אהובת-נפשי!
 הנני, הנני!
 בעליל זה הנני-לא-הנני אכריו אודיע קרובי לך!
 קריאה זו עננה לך היא, אהובת-נפשי, רק לך.

אל תפתי למעוז אל אי-מנה:
 שרבת הרים היא, אין זה קולי,
 קרמף הוא, זה רמף העלים,
 ואלה עללים של העלים הם.

הו, עלקה! הו, לשוא!
 הו חולה אני מאד ומלא-גיין!
 הו, הלה חומה שברקיע, קרובה אל הנהגה וצונחת על פני הים!
 הו, בואנה נרששת בתוף הים!
 הו, גרני! הו, לבי המתקצט!
 ואני חסר ללא-הועיל, ללא הועיל כל העולה.

הו, העקר! הו, תי-קאשרו! הו, שירי חדות!
 בחלל-האיר, בערים, על פני שדות,
 נא-הבים! נא-הבים! נא-הבים!
 אה לא עמי עוד בת-ווגי, לא עמי עוד!
 לא עוד אני שנים יחד.

שוקע הפזמון,
 וכל השאר נמשך לו – הפוכבים זורחים,
 הרוחות נושבות, צלילי העוף עוזם מהדדים,
 אנקות-הנעם אס-קדומים עזת-הנפש נאנקת בלי חשך
 על פני החולות אשר לחוף פומנוק אפור ומרשרש,
 תציר-הים הפתח מגדל, שוחח תחתיו, צונח, בפני הים במעט ניגע,
 והנער בהתפשטות-גשמיותו את העלים ברגליו היחפות מתלהלה, את האויר בשער,
 האהבה בלב, חסומה ימים רבים ועמה נותרת, עמה סוף סוף בהמלה פורצת,
 פשר הפזמון בפקדון אוגרות מהר האזנים, הנשמה,

הדמעות המזרות על הלחיים במרוצן זרמות.
אחת אחת את דו-השיח, את השלישיה, תבענה,
ואותו תתקול, בקבוצת בלי חשך אס-קדומים פרוצת-הנעם,
לשאלות בנשמת הנער וצף קצבו יעות, רוממה טבע נרחיש –
לפיטן בראשית דרכו.

שד או עוף! (אמרה נשמת הנער):
האף אמנם אל בת זוגה תשיר? או אף אלי תשיר?
כי אני אני, אשר הייתי ילד ולח-לשוני ישן, עתה אשר שמעתיה,
עתה בן רגע ידעתי, למה זה אנכי, הקיצוטי,
וכבר אלה משוררים אלה שירים, צלולים, רמים ומלאי-יגון משלה,
אלה הדים מסלולים ברנן, געזרו לחיים בי ולא ימותו עד עולם.
הו, זמר ערירי, אשר לנפשה תשיר ואותי מתוכי תפקיע,
הו, אני אני, הערירי בקשב, עד עולם לא אהדל עוד להמשיך:
עד עולם לא אמלט עוד, עד עולם – התהדות האלה,
עד עולם הנעקות האלה שבאהבה אין-גמול-לה לא תעדרנה מקרבי;
עד עולם לא יתנוני עוד להיות הילד השאנן, אשר הייתי, טרם בלילה שם,
על קפת הים, תחת הירח נפתם, השוחח תחתיו,
העיר זאת בי הצייר השלוח, זו האש, זו תפסת-מנעמים בקרב,
זו שועה לא-נודעה, זו תעודה שבי.

הו, יתן לי הרמו לפתרון (אורב הוא אי-בנה פה בלב-העלילה),
הו, אם יש אשר כל כך יהיה לי, יהי-נא לי עוד!

מלה היא זו אפוא (כי קבש אקבשנה),
זו מלה גמורה, עליונה על כל,
טמירה לוחה אל על – מה היא? – תקשב אקשיב:
האדם הלוחשים אותה, אף לוחשים מאז, בלי-הים?
הזאת אפוא היא תבאה מעם אנניכם הנגרים וחולותיכם הרטבים?

על זאת הים במענהו,
ללא התמהמה, ללא התפנו,

לחשני כל העלילה, וברור מאד לפני הנץ היום,
לשן לי מלה זו חרישית וערבה: המות,
ושוב: המות, המות, המות, המות,
מרחיש מתק-לחן, לא כעוף ולא בלב-הילד געזר קרבי,
כי אם מפאה מקרוב, במרשרש לי אישית לרגלי,
וחל תדיר ועולה משם וקרב עד לאוני ומרחיצני פלי בלאט סביב –
המות, המות, המות, המות, המות.

וזאת לא אשכח.
 כי אם את שיר שדי ואחי השחרחר,
 אשר שר לי לאור-היָרֵחַ על חוף-פּוֹמְנוֹק הָאֶפֶר.
 אֲמַזְג בָּאֶקְרָאִי בְּאֶלֶף שִׁירֵי-הַמַּעֲנוֹת,
 שִׁירֵי אֲנִי, נִעֲרוּ לְמֵאוֹתָהּ שָׁעָה,
 אֲתָם הַמַּפְתָּח, הַמְּלָה הַעֲוִלָה מִן הַגִּלִּים.
 הַמְּלָה אֲשֶׁר לְנָעִים בְּשִׁירִים וּלְכָל הַשִּׁירִים כָּלָם,
 אוֹתָהּ מְלָה אֲדִירָה וְעֶרְבָה, אֲשֶׁר לָעֵת זָחַל לְרַגְלִי,
 (אוֹ פְּאוֹמְנַת הַקֶּנֶה, הַמְּנַעֲנַעַת אֶת הָעָרֶשׁ, עוֹשָׂה בְּגִדֵי-תְמוּדוֹת, נוֹסָה הַצִּדָּה),
 לְחֻשְׁנֵי הַיָּם.

תרגם ש. הלקין